

DESPRE PĂCATUL BEȚIEI

Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților

DESPRE PĂCATUL BEȚIEI

Tipărită cu binecuvântarea

Î. P. S. Pimen
Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților
Suceava, 2005

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Despre păcatul beției / texte alese din scrierile Sfinților Părinți
de către Î. P. S. Pimen, Arhiepiscop al Sucevei și Rădăușilor
Suceava: Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăușilor, 2005
ISBN 973-86963-7-2

I. Pimen, Arhiepiscop al Sucevei și Rădăușilor (antolog.)

241.446

Redactor responsabil: consilier cultural, pr. Drago^o Buta
Tehnoredactare computerizată: pr. Pamfil Strugaru, Liviu Strugaru
Corectură: prof. Monica Bilauca, prof. Doina Ciobanu
Tipar: Tipografia „Sfântul Ioan cel Nou” Suceava

ISBN 973-86963-7-2

Învățătură către tot creștinul despre păcatul beției*

O, fiilor, vedeți ce fel de talant mi-a dat mie Dumnezeu, pe care va să-l ceară de la mine la Înfricoșătoarea Judecată! Dar care-i talantul? Este ca să mă îngrijesc de sufletele voastre și să semăn sămânța cea dumnezeiască în sufletele voastre. Drept aceea, când umblați în Legea Domnului, mi se bucură inima, iar când vă văd călcând porunca Domnului, atunci mâhnirea mă mânăncă. Pentru aceea v-am și scris acestea, fiii mei, spre a voastră învățătură și ascultare, ca să nu vă biruiți de beția cea rea. Că a zis marele Apostol Pavel: „Beșivii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu, ci gătită le este lor osânda veșnică împreună cu ucigașii, cu hoșii și cu desfrânașii. La neamurile cele mai dinainte, arătat este de Dumnezeu că mari oameni și plăcuți lui Dumnezeu au căzut din pricina beției; împărașii au căzut din domnie, puternicii și-au răsturnat puterea, vitejii de sabie s-au tăiat, bogășii au sărăcit, cei ce mulți ani ar fi trăit, degrabă au murit. Că, fără să aștepte judecata lui Dumnezeu, beșivii singuri se omoară. Din beție de ar muri cineva, apoi lui însuși îi este vrăjmaș și ucigaș, iar pomenirea lui este

---

* Fragmente extrase din volumul *Din cuvintele duhovnicești ale Sfinților Părinți*, Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăușilor, Suceava, 2003, p. 214.

neplăcută lui Dumnezeu.

Fiule, în neamul cel de acum să nu râvne^oti celor răi, nici bogă^șilor ce petrec în iubire de păcate ^oi în spurcăciuni, că toate acestea neplăcute sunt lui Dumnezeu. Se cade dar nouă să socotim: ce ne face nouă be^șia cea fără de lege? Minte^a ne pierde, uneltele ne strică, câ^otigul îl cheltuie^ote. Be^șia face pustiu pământul bogă^șilor, pe care oamenii îl pradă, iar în oamenii cei de rând, be^șia datorii face. Me^oterilor celor iste^și be^șia le strică me^ote^ougul, le întoarce mintea ^oi nu le ajunge plata lucrului lor, iar la oamenii cei simpli aduce boală, ru^oine, ocară ^oi sărăcie. Be^șia încurcă pe fra^și în certuri ^oi în bătăi, pe femei le desparte de bărbă^șii lor, dureri la picioare face, tremurare la mâini, vederea ochilor o pierde. Be^șia opre^ote a merge la biserică ^oi nu lasă a se ruga lui Dumnezeu, iar a citi căr^și nu îngăduie; frica lui Dumnezeu din inimă gone^ote, la moarte dă pe om ^oi în focul cel ve^onic îl trimite. Be^șia pierde frumuse^șea, de răs celor treji ne face. La cine este gălceava? La be^șiv. De cine râd oamenii? De be^șiv. Cui îi sunt ochii vine^și? Be^șivului. De la cine auzi: „Oh, amar ^oi vai?” De la be^șiv. Cine mănâncă de diminea^șă? Be^șivul. Cine doarme până târziu? Be^șivul. Că tot be^șivul se desparte de Dumnezeu ^oi de oameni ^oi se îmbracă în haine rupte.

Deci, acestea ^otiindu-le, o, fra^șilor, să ne lepădăm de be^șia ^oi de băutura cea rea. Să auzim pe Pavel, Apostolul Domnului, pe însu^oi vasul alegerii zicând către Timotei: „De acum nu bea numai apă, ci folose^ote puțin vin pentru stomacul tău ^oi pentru

desele tale slăbiciuni”. Frașilor, să fiși trei, pentru că vrăjma^oul nostru, diavolul, treaz este, nu beat ^oi caută să înghită toși beșivii.

O, amar, unde se vor ascunde beșivii cei ce zac ca morșii ^oi care de Dumnezeu au fugit pentru beșie ^oi de la Duhul Sfânt s-au depărtat pentru năravul beșiei? Îngerul cel păzitor plânge pentru beșie, iar dracii se veselesc ^oi se bucură pentru beșivii care aduc diavolului jertfa beșiei. Că diavolul, bucurându-se, zice: „Niciodată nu mă veselesc ^oi nu mă bucur de jertfa oamenilor celor păgâni, precum mă bucur de jertfa beșivilor cre^otini, pentru că fac cu cei beșivi toate voile mele. Că beșivii ai mei sunt, iar cei trei ai lui Dumnezeu”. Deci diavolul a zis dracilor: „Mergeși ^oi îndemnași pe cre^otini la beșie ^oi la toată pofta voii mele”. Iar sfinșii îngeri, venind la Sfinșii Părinși, le-au spus toate acestea cu mare grijă pentru această pricină, că doar vor despărși pe cre^otini de la beșia ^oi băutura cea rea. Deci Sfinșii Părinși au scris această cinstită ^oi sfântă scrisoare ^oi dreptcredincioasă învășatură ^oi au dat-o Sfintelor Biserici spre ascultarea cre^otinilor, spre pregătirea pentru viașă ve^onică ^oi împărșăirea Împărșiei cerurilor.

Deci, de va asculta cineva rânduiala aceasta a Sfinșilor ^oi de Dumnezeu purtătorilor Părinși ^oi va vieșui cu trează minte, făcând lucruri plăcute lui Dumnezeu, mo^otenitor va fi vieșii celei ve^onice ^oi desfătării bunătășilor celor negrăite. Iar cel ce nu va asculta această dreaptă învășatură, osândit va fi cu diavolul împreună în osânda cea ve^onică.

Cuvânt al Sfântului Antioh despre beție*

Beția este mai rea decât lăcomia ^oi este defăimată foarte de Sfintele Cărți, că neprimut lucru este a se îndreptăți cineva cu beția, precum se ^oi laudă cei fără de minte, de vreme ce cu încetul se îmbolnăvesc ^oi sărăcesc. Deci, bun lucru este a bea puțin, pentru slăbiciunea trupească. Că precum pământul, la vreme fiind adăpat, cre^ote curată sămânța cea semănată într-însul, chiar cu dobândă, iar pământul cel plin cu multă grăsime cre^ote numai buruieni ^oi scai, a^oa ^oi multa băutură pe cei fără minte îi duce spre ocară, iar pe înțelepți, spre plângere. Că a zis Scriptura lui Dumnezeu: „Noe a fost un bărbat drept, dar, îmbătându-se, zăcea gol ^oi s-a batjocorit de Ham cel fără de minte, iar de fiii cei înțelepți s-a acoperit”.

Să fugim deci, fraților, de dracul beției, ca să nu fim batjocoriți de el, ca mai vârtos să ne trezim ^oi să ne întărim, ca să fie întreg omul cel dinlăuntru, precum ^oi la Pilde ne învață Scriptura, zicând: „Să nu fii băutor de vin, că tot bețivul sărac va fi”. ^ai iară ^oi zice: „Pentru cine sunt suspinele, pentru cine văicărelile, pentru cine gâlceville, pentru cine plânsetele, pentru cine rănile fără pricină, pentru

---

* Fragmente extrase din volumul *Din cuvintele duhovnicești ale Sfinților Părinți*, Editura Arhiepiscopiei Sucevei ^oi Rădăușilor, Suceava, 2003, p. 37.

cine ochii întristați? Pentru cei ce zăbovesc pe lângă vin” (Pilde 23, 29-30). ^ai a mai zis: „La vin nu te îmbărbăta, că pe mulți i-a pierdut beția”. ^ai iar^oi: „Nu folosesc celui fără de minte mâncarea ^oi băutura, că nebunie ^oi ocară este beția. ^ai tot cel ce se amestecă cu dânsa nu va fi înțelept”. Iar Isaia, ocărând pe cei beți, le zice: „Vai de cei ce dis-de-dimineapă aleargă după băutură îmbătătoare, vai de cei ce până seara târziu se înfierbântă cu vin!” (Isaia 5, 11). Iar Ioil le-a zis: „De^oteptați-vă, bețivilor, ^oi plângeți. ^ai voi, băutorilor de vin, tânguți-vă pentru vinul cel nou, căci vi s-a luat de la gură” (Ioil 1, 5).

Cu adevărat, dar al necredincioșilor ^oi al oamenilor celor nebotezați le este veselia din beție, precum a zis ^oi Iov, rugându-se pentru oarecine: „Să rățească ca ni^ote bețivi. Iar cei ce voiesc a viețui cu cinste ^oi cu curățenie de aceasta, să se lase ^oi pe calea cea dreaptă, fără poticnire să meargă”. ^ai să ascultați pe Apostolul care zice: „Nu vă îmbătați de vin întru care nu este mântuire”. ^ai iar^oi: „Bețivii nu vor mo^oteni împărăția lui Dumnezeu”. ^ai încă a mai zis: „Că toate vătămările cele cu chip de ru^oine din beție se fac”. Pentru aceasta, nu fiți nebuni, ci cunoa^oteți care este voia lui Dumnezeu. Că Însu^oi Domnul nostru Iisus Hristos ne-a poruncit tuturor, zicând: „Luați seama la voi în^oivă să nu se îngreuneze inimile voastre de mâncare ^oi de băutură ^oi de grijile vieții” (Luca 21, 34).

Cuvânt al Sfântului Vasile despre beție*

„Să fugim, frașilor, de beție, care e mama neru-
oînării oî desfrânării oî care spre tot felul de
neorânduială ne duce. Pentru că nu se face nimic
bun în sufletul spurcat la beție. Beția este îndrăcirea
de bunăvoie, născută în suflet din patimă. Beția este
maica răutății oî vrăjma^oa faptei bune. Pe cel tare îl
arată fricos oî pe cel înșelept desfrânat. De dreptate
nu o^otie oî își ia mintea. Precum apa este du^omanul
focului, tot a^oa oî beția stinge mintea. Pe cel îndrăcit
toși îl miluiesc, iar de cel ce se îmbată toși râd, de^oi
acela^oi lucru pătimesc; că beșivul nu-i vrednic de
nici o milă. De multe ori cei ce se îmbată trec zidul,
părându-li-se că sar o râpă sau un pârâu, iar sunetul
oî zgomotul care umplu urechile lor le aud ca pe o
mare ce se tulbură, iar pământul oî munșii se
învârtesc sub picioarele lor. Chiar în boală grea îi
aruncă beția. Capul lor, neputând să stea drept pe
umeri, cade când încoace, când încolo. Beția le face
somnul greu, întunecându-le mintea. De aceea,
învășătorii de pretutindenii ne poruncesc oî grăiesc:
„Să nu vă îmbătași cu vin, căci din această patimă nu
este mântuire!“. Până când cazi în primejdii cu
băutura? Nu mai ai cuvânt înaintea oamenilor. Rea

---

* Fragmente extrase din volumul *Din cuvintele duhovnicești ale Sfinșilor Părinși*, Editura Arhiepiscopiei Sucevei oî Rădăușilor, Suceava, 2003, p. 304.

priveli^ote este be^oþia pentru ochii cre^otinilor. De este omul tân^oar cu vârsta, frumos la trup ^oi de este osta^o, be^oþia este o mare ispită, neputând să se îndrepteze, nici să umble pe picioarele sale. Omul cel înfrico^oător pentru vrăjma^oi se face de râs înaintea copiilor pe drumuri, fiindcă de ame^oþeală se vatămă fără sabie ^oi se ucide fără de potrivnici. Oamenilor, chiar de s-ar afla în floarea vârstei, be^oþia le este prăbu^oire ^oi multă patimă de la vrăjma^oii lor. Be^oþia este pierzare omului ^oi min^oþii lui, o stricăciune a puterii lui, o vătămăre a vie^oþii ^oi o ve^onică moarte. Din care să ne izbăvească pe noi Domnul Dumnezeu”. Amin.

Despre post și rugăciune și împotriva celor ce trăiesc în desfătări și se îmbată*

Să-și arăt la câte bunătăți dă na^otere rugăciunea unită cu postul! Omul care se roagă cum trebuie ^oi poste^ote nu are nevoie de multe lucruri, iar omul care nu are nevoie de multe lucruri nu poate îndrăgi banii ^oi averile, ci este înclinat spre milostenie. Cel care poste^ote este u^oor ^oi înaripat; se roagă cu mintea trează, postul stinge poftele cele rele, pogoară mila lui Dumnezeu, smere^ote sufletul îngâmfat. De aceea ^oi apostolii posteau aproape totdeauna. Cel care se roagă ^oi poste^ote are două aripi ^oi este mai u^oor decât vântul. Când se roagă, nu cască, nu se întinde, nu amorțe^ote, cum pârșesc cei mai mulți, ci este mai iute ca focul ^oi este mai presus de pământ. De aceea, mai cu seamă unul ca acesta este du^oman ^oi vrăjma^o demonilor. Nimic nu este mai puternic ca un om care se roagă cum trebuie. Dacă o femeie a avut puterea să înduplece pe un judecător crud, care nici de Dumnezeu nu se teme ^oi nici de oameni nu se ru^oina¹, cu mult mai mult va atrage asupra sa mila lui Dumnezeu cel care se roagă neîncetat Lui, care-^oi înfrânează pântecul ^oi alungă

---

* Fragmente extrase din volumul *Din învățăturile morale ale Sfântului Ioan Gură de Aur*, Editura Arhiepiscopiei Sucevei ^oi Rădăușilor, Suceava, 2005, p. 202.

¹ Luca 18, 2-8.

de la el desfătarea ^oi îmbuibarea.

Dacă ^își este trupul neputincios ^oi nu poți posti neîncetat, nu ^își este neputincios ca să te rogi, nici fără putere ca să disprețue^oti poftele pântecelui. Chiar dacă nu poți să poste^oti, totu^oi poți să nu te îmbuibezi. Nu-i puțin lucru ^oi acesta, nici departe de post, ci în stare să pună capăt furiei diavolului. Că nimic nu este atât de plăcut diavolului ca desfătarea ^oi beția, pentru că ele sunt izvorul ^oi mama tuturor păcatelor. Cu beția ^oi îmbuibarea i-a făcut odinioară diavolul pe iudei să se închine la idoli. Cu ele a aprins în sodomeni pofte nelegiuite², că spune profetul: *Aceasta este fărădelegea sodomenilor; se răsfățau întru mândrie, în îmbuibare cu pâine și în desfătări³*. Cu ele a pierdut diavolul pe nenumărați alții ^oi i-a aruncat în iad. Ce rău nu săvâr^oesc beția ^oi desfătarea? Fac din oameni porci, ^oi mai răi decât porcii. Porcul se tăvăle^ote în noroi ^oi se hrăne^ote cu murdărie, dar omul care bea ^oi se îmbuibează mănâncă la o masă mai dezgustătoare decât masa porcului; că la o astfel de masă pune la cale împreunări neîngăduite ^oi iubiri nelegiuite. Unul ca acesta nu se deosebe^ote de un îndrăcit: este tot atât de neru^oinat, tot atât de furios. De îndrăcit ne este milă, pe acesta îl urâm, îi întoarcem spatele.

Pentru ce?

Pentru că de buna lui voie aduce asupra sa

---

² Fac. 19, 4-8.

³ Iez. 16, 49.

nebunia asta 0i face canaluri de hazna din gură, din ochi, din nas, într-un cuvânt, din toate mădularele sale. Dacă ai putea să te uiți acum 0i înăuntrul lui, ai vedea că sufletul lui e înghețat 0i amorțit ca în vreme de iarnă 0i de ger, iar din pricina furtunii prea mari cărma sufletului nu-i mai poate fi de vreun folos. Mă ru0inez să spun câte rele suferă - bărbați 0i femei - din pricina beției 0i a îmbuibării; o las pe seama con0tiinței acelor care cunosc, pe propria lor piele, relele acestea. Ce poate fi mai ru0inos decât o femeie beată sau numai amețită? Cu cât vasul e mai slab, cu atât 0i naufragiul e mai mare, fie că e femeie liberă, fie că e roabă. Femeia liberă se face de răs în fața cetelor ei de roabe; roaba iară 0i la fel, între roabe. 2i fac - 0i una 0i alta - să fie hulite de oamenii fără de minte darurile lui Dumnezeu. Când se întâmplă astfel de beții, aud pe mulți spunând: „Să nu mai fie vin”. Ce nesocotință! Ce nebunie! Învinuie0ti darurile lui Dumnezeu pentru că păcătuiesc alții? Aceasta însă e curată nebunie! Nu-i vinul de vină, ci neînfrânarea celor care se folosesc rău de vin. Spune dar, „Să nu fie beție! Să nu fie îmbuibare!”; dar dacă spui: „Să nu fie vin!”, vei spune, pă0ind înainte puțin câte puțin: „Să nu fie cuțit!”, din pricina uciga0ilor; „Să nu fie noapte!”, din pricina hoșilor; „Să nu fie lumină!”, din pricina clevetirilor; „Să nu fie femeie!”, din pricina desfrânărilor; 0i, ca să spun pe scurt, ai desființat tot ce e pe lume.

Dar să nu faci a0a! Gândul acesta vine de la

diavol. Nu huli vinul, ci beþia! Ia pe beþiv, când este treaz; zugrăve^ote-i toată hido^oenia beþiei ^oi spune-i: „Vinul a fost dat ca să ne veselim, nu ca să ne facem de ocară; ca să râdem, nu ca să fim de răs; ca să ne însănăto^oim, nu ca să ne îmbolnăvim; ca să îndreptăm slăbiciunea trupului, nu ca să surpăm tãria sufletului. Dumnezeu te-a cinstit când a dat pe pãmânt acest dar, vinul. Pentru ce te faci de ocară cu necumpãtarea ta? Ascultã ce spune Pavel: *Foloseþte puþin vin pentru stomacul tãu și pentru deseale tale suferinþe*⁴. Dacă Timotei, sfântul acela, care era bolnav ^oi suferea de nenumãrate boli, n-a bãut vin pãnã ce nu i-a îngãduit Pavel, dascãlul lui, ce iertare mai putem avea noi care, sãnãto^oi fiind, ne îmbãtãm? Aceluia, Pavel îi spunea: *Foloseþte-te de puþin vin pentru stomacul tãu*; iar acelora dintre voi care vã îmbãtaþi, vã spune: „Folosii-vã de puþin vin pentru desfrãnãrile voastre, pentru deseale voastre cuvinte de ru^oine, pentru celelalte poftre rele, pe care de obicei le na^ote beþia!”.

Iar dacã nu vreþi sã vã abþineþi de la vin pentru pricinile acestea, abþineþi-vã cel puþin pentru ru^oinea ^oi necazurile ce le aduce cu sine beþia! Vinul a fost dat ca să ne veselim. *Vinul*, spune Scriptura, *veseleþte inima omului*⁵ dar voi pângãriþi ^oi aceastã însu^oire a vinului. Ce veselie poate sã-þi mai facã vinul, când nu mai e^oti în toatã firea, când te doare

---

⁴ I Tim. 5, 23.

⁵ Ps. 103, 16.

tot trupul, când vezi că toate se învârt în jurul tău, când te ia amețea și când te legi la cap ca bolnavii de friguri, care-și frecționează capetele cu untdelemn?

Aceste cuvinte nu le adresez tuturor, dar, mai bine spus, le adresez tuturor; nu pentru că toți vă îmbătați - Doamne ferește! -, ci pentru că cei care nu se îmbată n-au grijă de cei ce se îmbată. De aceea mă adresez mai degrabă vouă, celor sănătoși, pentru că și doctorul lasă pe bolnavi și vorbește cu cei care stau lângă bolnavi. Către voi dar îndrept cuvântul meu, rugându-vă să nu fiți stăpâniți vreodată de această patimă și să scăpați de ea pe cei stăpâniți de ea, ca să nu pară mai răi decât animalele. Animalele nu beau mai mult decât au nevoie; beșivii însă sunt mai lipsiți de judecată decât animalele, că depășesc hotarele cumpătării. Cât de superior le este măgarul! Cât de superior le este câinele! Fiecare din aceste animale și din toate celelalte animale, fie de mânăncă, fie de bea, cunoaște hotarul sașiului și nu trece dincolo de trebuință! Chiar de-ar fi nenumărați cei care le-ar sili, nu vor vrea să mânănce și să bea mai mult decât le trebuie. Deci și în această privință, voi, beșivilor, sunteți mai răi chiar decât animalele cele necuvântătoare; nu numai oamenii treji vă socotesc așa, ci chiar voi înșivă. Că voi înșivă vă socotiți mai răi decât câinii și măgarii se va vedea din cele ce voi spune. Pe animalele acestea nu le silești să mânănce peste măsură, iar dacă cineva te-ar întreba: „Pentru

ce?”, i-ai răspunde: „Ca să nu se îmbolnăvească!”. De tine însă n-ai niciodată această purtare de grijă! Vezi că te socotești a fi de mai puțin preț decât animalele acelea? N-ai nici o grijă de tine, deși ești neconținut în mijlocul furtunii. Nu te simți rău din pricina beției numai în ziua în care te-ai îmbătat, ci și a doua zi. Și după cum unui om care scapă de friguri îi mai rămâne în trup slăbiciunea pricinuită de friguri, tot așa și ție, după ce ți-a trecut beția, se mai învâрте în sufletul și trupul tău mahmureala pricinuită de beție. Nenorocitul tău trup stă înșepenit ca o corabie după naufragiu, iar sufletul tău, mai nenorocit decât trupul, dezlănțuie furtuna, deși se potolise. Și tocmai când se părea că se cuminește, atunci i se aprinde pofta, atunci mai cu seamă îl apucă dorul de beție și-i trec pe dinaintea ochilor vin, butoaie cu vin, sticle și pahare pline. Și, după cum o corabie naufragiată de furtună, după ce a trecut furtuna rămâne cu paguba pricinuită de furtună, tot așa și cu bețivul. Și după cum corăbierii, în timpul furtunii, aruncă în mare mărfurile din corabie, așa și bețivul aruncă de la el toate faptele lui bune. De-ar fi cu trupul și cu sufletul curat, de-ar fi rușinos, priceput, blând, smerit, beția le aruncă pe toate acestea în oceanul fărădelegii. Dar, după ce a fost aruncat totul afară, nu mai este nici o asemănare între corabie și bețiv. Corabia se uurează după ce a aruncat încărcătura, dar bețivul se îngreuiază și mai mult. În locul bogăției aceleia

prime^ote nisip, apă sărată ^oi toate gunoaietele beției, care înecă îndată corabia cu călător ^oi cu cârmaci cu tot.

Ca să nu pășim ^oi noi a^oa, să ne izbăvim de această furtună. Nu poți vedea împărăția cerurilor dacă e^oti bețiv. *Nu vă înșelați, spune Pavel, nici bețivii, nici hulitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu* ⁶. Dar pentru ce vorbesc eu de împărăția cerurilor? Dacă e^oti bețiv nu poți vedea nici lucrurile de pe lumea asta. Beția face din zi noapte ^oi din lumină întuneric. Bețivii au ochii deschi^oi, dar nu văd nici ceea ce le stă înaintea picioarelor. Grozăvia nu-i numai atâta, ci, pe lângă asta, bețivii mai îndură o altă pedeapsă ^oi mai cumplită: sunt tri^oti fără pricină, furio^oi, bolnavi, luați neconținut în răs ^oi ocărăși. Ce iertare mai pot avea ace^oti oameni care î^oi pricinuesc singuri atâtea nenorociri? Nici una!

Să fugim deci de această boală, ca să dobândim ^oi bunătațile de aici ^oi pe cele viitoare, cu harul ^oi cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, a Căruia este slava ^oi puterea, împreună cu Tatăl ^oi cu Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin!

---

⁶ I Cor. 6, 10.

Cuvânt despre Înviere și contra beției*

Rostit în anul 395
de Sfântul Ioan Gură de Aur

Noi, frașilor, am lepădat povara postului, dar roadele lui nu, căci putem să lepădăm această povară și să ne apucăm de adunat roadele postului. Osteneala luptei a trecut, dar duhul postului să rămână, sau, mai bine zis, n-a trecut nici postul. Nu vă temeți însă căci, zicând astfel, eu n-am de gând să vă îndemn a începe o nouă patruzecime, ci doresc numai ca voi să iubiți virtușile strâns legate de dânsa. A trecut postul cel trupesc, dar n-a trecut postul cel duhovnicesc. Acesta din urmă este mai bun decât cel dintâi și cel dintâi a fost așezat pentru acesta din urmă. După cum când postești vă spuneam că se poate ca postind să nu postim, așă și acum vă spun, că nepostind, se poate să postim. Poate că aceste cuvinte vi se par enigmatice; eu însă vă voi descurca această enigmă. Cum se poate ca, postind, să nu postim? Iată cum: când cineva se înfrânează de la mâncare, dar nu se înfrânează de la păcat, atunci se cheamă că el postind, nu postește. și iarăși: cum se poate ca cineva nepostind, să

---

* Fragmente extrase din volumul *Sfântul Ioan Gură de Aur - predici la dumnici și sărbători*, Ed. Buna-Vestire, Bacău, 1997, p. 11-16.

postească? Iată cum: când cineva se împărtășește din mâncare, dar nu se îndulcește din otrava păcatului, atunci se cheamă că acela, nepostind, postește. Acesta din urmă post este mai bun decât cel dintâi și nu numai mai bun, ci și mai ușor este. În timpul celui dintâi, mulți pun înaintea slăbiciunile trupului lor. Chiar eu, adesea, am auzit pe mulți zicând: „tot trupul mă mănâncă, nu pot suferi să nu fac baie; legumele nu le sufăr și apa îmi face rău”. În timpul acestui din urmă post însă, nu se poate zice nimic de felul acesta. Folosește-te de baie, ȳezi la masă, întrebuinșează în băutură vinul cu cumpătare și, de vrei să mănânci carne, nimeni nu te oprește; folosește-te de toate, numai de păcat te păzește. Vedei cât de ușor este acest post pentru toți? Împotriva lui nimeni nu poate pune slăbiciunile trupului său, pentru că acest post este cu totul sufletesc. Se poate să nu bei vin și să nu fii treaz. Și că este și beție fără vin, ascultă pe proorocul ce zice: „Vai celor ce se îmbată fără de vin” (Isaia 28, 1). Cum se poate să se îmbete cineva fără de vin? Când nu-și înfrânează poftele printr-o cugetare pioasă. Se poate să bei vin și să nu fii beat; dacă aceasta n-ar fi cu puțină, atunci Pavel în Epistola sa către Timotei n-ar fi dat un sfat ca acesta: „Întrebuinșează câte puțin vin pentru stomacul tău și pentru deseale tale suferinșe” (I Tim. 5, 20). Beția nu este decât tâmpirea nefirească a sufletului, stricarea cugetării și lipsa judecării. Iar acestea vin nu numai de la îmbătarea

de vin, ci ȳi de la ȳmbȳtarea de mȳnie ȳi de poŧte urȳte. Dupȳ cum frigurile pricinuiesc insomnie, slȳbiciune, ȳntristare ȳi multe altele, iar boala este una ȳi aceeaȳi, tot aȳa ȳi aici: beȳia vine ȳi de la vin ȳi de la poŧte, ȳi de la alte multe pricini, iar suferinȳa ȳi boala sunt una ȳi aceeaȳi. Sȳ ne ferim deci de beȳie. Nu zic: sȳ ne ferim de vin, ci zic: sȳ ne ferim de beȳie. Nu vinul este pricina beȳiei, cȳci vinul este fȳptura lui Dumnezeu, iar fȳptura lui Dumnezeu nu pricinuieȳte nici un rȳu, ci voinȳa cea stricatȳ a omului neȳnȳelept este mama beȳiei. Cum ne putem ȳmbȳta ȳi altminterea, iar nu numai cu vin, ascultȳ ce zice Pavel: „Nu vȳ ȳmbȳtaȳi cu vin”, dȳnd a ȳnȳelege cȳ ne putem ȳmbȳta ȳi de altceva „Nu vȳ ȳmbȳtaȳi de vin, ȳntru care este desfrȳnarea” (Efes. 5, 18). Aici el ȳntr-un chip minunat rosteȳte prin puȳine cuvinte toatȳ osȳnda beȳiei. Ce ȳnseamnȳ cuvintele: „Nu vȳ ȳmbȳtaȳi de vin, ȳntru care este desfrȳnarea?”. Desfrȳnaȳi numim noi pe acei tineri care, luȳnd moȳtenirea pȳrinteascȳ, o cheltuiesc toatȳ o datȳ, fȳrȳ sȳ judece cui, ce ȳi cȳnd trebuie sȳ dea, ci ȳi hainele, ȳi aurul, ȳi argintul, ȳi toate bogȳȳiile pȳrinteȳti le cheltuiesc fȳrȳ cruȳare cu desfrȳnatele ȳi cu desfrȳnaȳii. Aȳa este beȳia: punȳnd stȳpȳnire pe mintea beȳivului ca pe un tȳnȳr desfrȳnat ȳi robindu-i judecata, ea ȳl sileȳte sȳ cheltuiascȳ fȳrȳ nici o cumpȳtare ȳi fȳrȳ nici o chibzuinȳ toatȳ bogȳȳia cugetȳrii. Omul beat nu ȳtie ce trebuie sȳ vorbeascȳ ȳi despre ce trebuie sȳ tacȳ, ci gura lui

ve^onic e deschisă, buzele lui n-au nici lacăt, nici zăvoare; el nu ^otie să-^oi cârmuiască vorbele sale cu judecată, nu ^otie să economisească bogă^oția cugetărilor sale, nu ^otie ce trebuie să păstreze ^oi ce trebuie să cheltuiască, ci toate le aruncă ^oi le risipe^ote. Be^oția este înnebunire de bunăvoie; be^oția este nenorocirea de care oamenii glumesc, be^oția este boala de care oamenii râd; ea este îndrăcire de bunăvoie ^oi chiar mai rea decât îndrăcirea.

Voie^oti să ^otii cum be^oțivul este mai rău chiar decât un îndrăcit? Pe omul îndrăcit to^oți îl compătimim, iar de be^oțiv ne îngre^oșăm; pe îndrăcit îl jelim, iar asupra be^oțivului ne umplem de mânie ^oi dezgust. Pentru ce? Pentru că boala aceluia vine de la ispita diavolului, iar a acestuia de la neîngrijirea sa; boala aceluia vine de la vrăjma^oul, iar a acestuia de la propria sa voin^oță. Dar de suferit, suferă be^oțivul acela^oi lucru, ca ^oi îndrăcitul; ca ^oi acesta se învârte, ca ^oi acesta face nebunii, ca ^oi acesta cade, ca ^oi acesta holbează ochii, ca ^oi acesta se zghihue^ote ^oi, zăcând pe pământ, face spume la gură, se umple de bale ^oi răspânde^ote în jurul său o putoare nesuferită. Un astfel de om este neplăcut prietenilor, ridicol du^omanilor, dispre^oțuit de slugi, dezgustător pentru so^oție, de nesuferit pentru copii ^oi gre^oșos chiar pentru dobitoace. Dobitoacele cele necuvântătoare beau numai până când î^oi potolesc setea ^oi numai cât le cere trebuin^oța, iar be^oțivul, după neînfrânarea sa, întinde pofta peste marginile trebuin^oței ^oi se arată mai neîn^oțelept decât dobitoacele. E cu deosebire

dureros aceea că această boală, plină de atâtea rele ^oi pricinuitoare a atâtor nenorociri, nu se socote^ote a fi o gre^oeală, o vinovă^șie, ci la mesele bogă^șilor se face întrecere spre a se vedea cine poate servi de pildă în această măr^oavă ticălo^oie, cine poate stârni mai mult răs, cine î^oi poate slăbi mai tare nervii, cine î^oi poate slei mai mult puterile, cine poate întrista mai mult pe Stăpânul tuturor; atunci să vezi silin^șe ^oi întreceri cu adevărat drăce^oti! Be^șivul este mai ticălos ^oi decât un mort. Acesta din urmă zace fără sim^șire ^oi nu poate face nici bine, nici rău; iar acela este în stare să facă rău, ^oi, îngropându-^oi sufletul în trupul său, ca într-un mormânt, mort î^oi arată trupul său. Vezi cum be^șivul e mai rău decât îndrăcitul ^oi mai nesim^șitor decât un mort? De vrei, eu î^și voi spune lucruri ^oi mai grozave decât acestea! Be^șivul nu poate să intre întru împără^șia lui Dumnezeu. Cine spune aceasta? Sfântul Apostol Pavel. „Nu vă amă^și^și”, ne zice el, „căci nici desfrâna^șii, nici slujitorii de idoli, nici cei ce fac adulter, nici malahienii, nici sodomii^și, nici lacomii, nici furii, nici be^șivii, nici calomnii^șorii, nici răpitorii, împără^șia lui Dumnezeu nu o vor mo^oteni” (I Cor. 6, 9, 10). Auzit-a^și în ce ceată pune Pavel pe be^șivi? El îi pune împreună cu desfrâna^șii, cu cei ce fac adulter, cu slujitorii de idoli, cu hulitorii, cu răpitorii, cu ho^șii. Dar cum asta, vei întreba poate: be^șivul ^oi desfrânatul sunt tot una? Se poate oare ca be^șivul să fie ca slujitorul de idoli? Nu mă întreba pe mine, omule, de aceasta; eu ^și-am citit o lege

dumnezeiască; nu-mi cere mie socoteală, ci întrebă-l pe Pavel, ^oi el ⁱși va răspunde. Eu nu pot să-^{fi} spun dacă be^{fi}ivul va fi sau nu pedepsit la un loc cu desfrânării ^oi cu slujitorii de idoli, dar că el, împreună cu ace^otia, va fi lipsit de împăr^{fi}ia cerurilor, aceea ^{fi}-o pot adev^ori cu toată tăria; ^oi, dacă aceasta e mai presus de orice îndoială, atunci la ce-mi mai ceri tu socoteală, ca să-^{fi} arăt cât de mare e măsura acestui păcat? Dacă be^{fi}ivul are a rămâne afară, dacă el are a fi lipsit de împăr^{fi}ia cerurilor, dacă n-are să dobândească mântuirea, dacă va fi trimis în munca ve^onică, atunci la ce-mi mai înfă^{fi}o^oezi tu cântar ^oi măsuri pentru măsurarea păcatului? Cu adevărat, iub^{fi}ilor, mare ^oi greu păcat este be^{fi}ia. Dar eu nu vorbesc de voi – să nu fie una ca asta – căci eu sunt pe deplin încredin^{fi}at că sufletul vostru este curat de această boală ^oi de această patimă; ^oi dovada sănătă^{fi}ii voastre este că voi vă afla^{fi} aici, ascultându-mă cu băgare de seamă, pentru că nimeni din cei ce se îmbată de vin nu pot înseta după graiurile dumnezeie^oti: „Nu vă îmbăta^{fi} de vin, întru care este desfrânarea, ci vă umple^{fi} de Duhul” (Efes. 5, 18). Iată o minunată be^{fi}ie: hrăne^ote-^{fi} sufletul tău cu Duh Sfânt, ca să nu-l sature cu be^{fi}ie; din bună vreme umple cu acesta sufletul ^oi cugetele tale, pentru ca să nu găsească loc într-însele acea patimă ru^oinoasă, care se nume^ote be^{fi}ie. De aceea Pavel nici n-a zis: Împăr^otă^oi^{fi}-vă din Duhul, ci: „Umple^{fi}-vă de Duhul”. Da, umple sufletul tău cu Duhul Sfânt, până sus, ca pe un pahar, pentru ca

diavolul să nu mai poată turna într-însul nimic; nu trebuie numai să ne împărtă^oim din Duhul Sfânt, ci trebuie să ne umplem de Duhul Sfânt prin psalmii, prin imnurile ^oi prin cântările duhovnice^oti (Efes. 5, 19), de care v-a^{ți} umplut astăzi. De aceea ^oi sunt încredin^șat că voi sunte^{ți} sănăto^oi. Avem noi un minunat pahar de îmbătare – paharul de îmbătare care na^ote înfrânare, iar nu boală. Care e acest pahar? Paharul cel duhovnicesc, paharul cel mântuitor, paharul cel curat al Domnului. El nu na^ote be^șie, nu na^ote boală; el nu secătuie^ote puterile, ci le spore^ote, el nu slăbe^ote nervii, ci îi încordează; el izvoră^ote trezvie, este obiect de respect pentru îngeri, lucru de groază pentru draci, obiect de cinste pentru oameni, lucru de dragoste pentru Stăpânul. Auzit-a^{ți} ce zice David despre acest pahar duhovnicesc, pe care îl vede^{ți} pe această Sfântă Masă? Asculta^{ți} cuvintele lui: „Gătit-ai înaintea mea masă, împotriva celor ce mă urăsc, uns-ai cu untdelemn capul meu ^oi paharul Tău este îmbătându-mă ca un puternic” (Ps. 22, 5). Pentru ca tu, auzind cuvântul „îmbătându-mă”, să nu te îngroze^oti deodată ^oi să nu soco^{ți} că această îmbătare na^ote slăbiciune; David adaugă cuvintele: „ca un puternic”. Acest nou chip de îmbătare dă tărie ^oi face pe om bun ^oi tare! Aceasta izvoră^ote din piatra cea duhovnicească, nu vatămă cugetele, ci de^oteaptă gânduri duhovnice^oti.

Să ne îmbătăm deci cu această îmbătare, iar de cealaltă să fugim, ca să nu facem de ocară această

mare sărbătoare, căci această zi este sărbătoare nu numai pentru pământ, ci ^oi pentru cer. Acum bucurie este pe pământ; acum bucurie este ^oi în cer. ^ai, dacă la întoarcerea unui păcătos se face bucurie pe pământ ^oi în cer (Luca 15, 10), apoi cu atât mai vărtos trebuie să fie bucurie în cer acum, când toată lumea este smulsă din mâinile diavolului. Astăzi se bucură îngerii, astăzi se veselesc arhanghelii. Astăzi heruvimii ^oi serafimii prăznuiesc împreună cu noi această sărbătoare; ei nu se ru^oinează de cei asemenea lor, ci se bucură de binele nostru. De^oi acest dar al Stăpânului l-am primit noi, dar mulțumirea e ob^otească ^oi pentru dâ^oii ca ^oi pentru noi! Însu^oi Stăpânul lor ^oi al nostru nu Se ru^oinează a prăznuii împreună cu noi. Pentru ce trebuie să zicem că nici El nu Se ru^oinează? Pentru că, ascultați-L ce zice singur: „Cu dor am dorit să mănânc aceste Pa^oti cu voi” (Luca 22, 15); dar dacă El a dorit să prăznuiască împreună cu noi Pa^otile, atunci negre^oit a dorit să prăznuiască ^oi Învierea. Deci, când se bucură îngerii ^oi arhanghelii ^oi când Stăpânul tuturor prăznuie^ote împreună cu noi, ce pricină de întristare mai poate fi?

Nimeni dintre cei săraci să nu se întristeze din pricina sărăciei sale, pentru că praznicul acesta este duhovnicesc; nimeni dintre cei bogăți să nu se mândrească cu bogăția, pentru că bogăția nu poate cu nimic să adauge bucuria acestui praznic. La praznicele lume^oti, unde este neru^oinare ^oi răs, unde domne^ote tot felul de lux drăcesc, acolo cu dreptate

săracul e trist, iar bogatul vesel. Pentru ce? Pentru că bogatul face masă mare și se desfată de belșug, iar pe sărac, sărăcia îl împiedică de a face și el asemenea desfătări. Aici însă nu poate avea loc nimic de felul acesta. Aici o singură masă este pentru bogat și pentru sărac; de este cineva bogat, nu poate să adauge nimic la această masă; de este cineva sărac, sărăcia sa întru nimic nu-l împiedică a o adăuga la această masă, pentru că aceasta este dar dumnezeiesc. ^ași de ce te miri tu că-i o singură masă și pentru bogat și pentru sărac? Pentru însuși împăratul, care poartă coroană pe cap, care este îmbrăcat în purpură și căruia îi este incredințată stăpânirea asupra pământului – și pentru acesta, și pentru săracul care cerșete milostenie la răspântiile drumului, este o singură masă. Așa sunt darurile Stăpânului; El, când cheamă pe cineva să se împărtășească dintr-însele, nu se uită de este acela sau nu din neam mare, ci se uită la inima și cugetele lui. Când tu îl vei vedea în biserică pe sărac stând alături cu bogatul; când îl vei vedea acolo pe omul de rând oezând împreună cu boierul, când îl vei vedea pe cel ce, afară din biserică, tremură înaintea celor mari, că stă aici fără frică lângă dânșii, atunci să înțelegi ce înseamnă aceasta.

Cuvânt la Duminica a 26-a după Cincizecime*

„Nu vă îmbătați de vin,
întru care este desfrânare...”
(Efes. 5, 18).

Două feluri de beții:
a vinului ^oi a prihanei (viciului)

Să înarmăm astăzi limba noastră împotriva beției ^oi să răsturnăm la pământ acest fel de viețuire rușinoasă ^oi fără de rânduială! Voim a pârî pe cei ce s-au dat ei, nu pentru a-i arunca în rușine, ci pentru a-i slobozi din rușine, nu pentru a le face jigniri, ci pentru a-i îndrepta, nu pentru a-i da defăimării obște^oti, ci pentru a-i apăra de defăimarea cea înfricoșată ^oi a-i scăpa din mâinile Satanei. Căci cine trăiește întru beție, desfătare ^oi necumpătare, a căzut sub tirania Satanei. Fie ca sfătuirile noastre să poată aduce oarecare folos!

Noi numim desfrânați pe acei tineri care, îndată ce au primit moștenirea cea părintească, o cheltuiesc, fără a gândi cui ^oi când trebuie să dea; care mai vârtos risipesc haine, aur ^oi argint cu curvele ^oi cu

---

* Fragmente extrase din volumul *Sfântul Ioan Gură de Aur - predici la dumnici și sărbători*, Ed. Buna-Vestire, Bacău, 1997, p. 173-176.

tovară^oii cei răi. Tot a^oa se întâmplă ^oi cu beþia. Ea tabără asupra judecâþii beþivului, ca asupra unui tânăr desfrânat, face mintea lui roabă ^oi îl sile^ote a cheltui toate comorile duhului fără prevedere ^oi fără chibzuire. Beþivul nu ^otie ce trebuie să vorbească ^oi ce să tacă, ci gura lui stă deschisă pururea, ^oi buzele sale n-au nici u^oă, nici zăvor. Beþivul nu ^otie a-^oi iconomisi cuvintele sale, nici a stăpâni comoara duhului său, el nu ^otie a păstra pe unele, nici a cheltui pe altele, ci el cheltuie^ote ^oi risipe^ote pe toate. Beþia este o smintire de bună voie, o trădare a propriilor sale gânduri, o boală vrednică de răs, o patimă care se ia în răs, un Satan pe care cineva îl alege pentru sine ^oi care este mai rea decât nebunia.

Voie^oti să vezi cum beþivul este mai ticălos decât un îndrăcit? Spre un îndrăcit are fiecare compătimire, iar pe cel beþiv noi îl urâm; pe acela îl jelim, iar pe acesta suntem supăraþi ^oi mânio^oi. Pentru ce aceasta? Boala unuia este o nenorocire, iar a celuilalt este o u^ourătate de minte, supusă pedepsei.

Beþivul are de suferit acelea^oi patimi ca ^oi cel îndrăcit. El de asemenea se clatină în toate părþile, tot a^oa este smintit, tot a^oa cade la pământ, tot a^oa bate cu picioarele după ce a căzut ^oi tot a^oa spumegă cu gura. Un beþiv este prietenilor săi spre îngreþo^oare, vrăjma^oilor săi spre răs, slugilor sale spre dispreþ, muierii sale spre ponos, tuturor nesuferit ^oi mai dispreþuit decât dobitocul cel fără de

minte; un dobitoc bea numai atât pe cât are sete, ^oi pofta sa se alină o dată cu trebuința sa, iar acela cu necumpătarea sa trece peste pofta cea firească ^oi este mai fără de judecată decât fapăturile cele fără de minte. ^ai ce este mai rău, o desfrânare, însoțită de a^oa multe rele ^oi de o a^oa de mare vătămăre, nu se mai socoate nici măcar păcat, ba încă la mesele bogășilor se fac chiar ^oi rămă^oaguri cu această ru^oine ^oi se întrec unul cu altul, care mai mult se va necinști, mai mult î^oi va beteji nervii, care mai mult î^oi va slăbi puterile, care mai mult va putea ataca pe Domnul Dumnezeu. Acesta este un rămă^oag ^oi o întrecere curat din iad.

Un beșiv este mai ticălos decât un mort. Acesta din urmă zace fără simțire ^oi nu poate să facă nici bine, nici rău: acela însă este încă în stare să facă rău. El ^oi-a îngropat sufletul său ca într-un mormânt ^oi se zbuciumă cu un trup mort. Vezi tu, oare, că acel beșiv este mai ticălos decât îndrăcitul ^oi mai fără simțire decât mortul?

Dar vrei tu să auzi ceva mai trist decât toate? Beșivul nu poate intra în împărăția cerului. Cine spune aceasta? Sfântul Pavel, când zice: „Nu vă în^oelăși: nici curvarii, nici slujitorii idolilor, nici preacurvarii, nici malahienii, nici sodomenii, nici furii, nici lacomii de avere, nici beșivii, nici ocărătorii, nici răpitorii, împărăția lui Dumnezeu nu vor mo^oteni” (I Cor. 6, 9, 10). Auzit-ai în ce ceată pune Apostolul pe beșiv? El îl pune la un loc cu

desfrânații, cu curvarii, cu închinătorii de idoli, cu preacurvarii, cu hulitorii și cu răpitorii. A^oadar beția, iubirilor, este o prihană foarte primejdioasă și grea și, de aceea, eu nădăjduiesc că sufletul vostru se va slobozi de această boală și veți ține minte cuvintele Apostolului: „Nu vă îmbătați de vin, întru care este desfrânarea”.

Vinul umple sufletul cu războiul patimilor și cu furtuna gândurilor celor desfrânate și, totodată, nimicește puterile trupului.

Însă nu vinul trebuie să-l învinovățim noi, ci reaua lui întrebuințare, căci nu întrebuințarea lui cea bună, ci nemăsurarea pricinuitește beția care este rădăcina tuturor relelor. Vinul provine de la Dumnezeu, beția de la diavol. Vinul ni s-a dat pentru vindecarea slăbiciunilor trupului, iar nu pentru stricarea puterilor sufletului; pentru nimicirea bolii trupului, iar nu pentru ^oubrezirea sănătății duhului. De aceea nu întrebuința rău darul lui Dumnezeu și nu da motiv de păcat oamenilor celor nebuni și fără de minte.

Însă este și o beție fără de vin, căci cineva se poate îmbăta de mânie, de o dorință fără de rânduială, de zgârcenie și de lăcomie, de de^oertăciune și de mii de alte patimi. Adică beția nu este altceva decât o temporară pierdere a dreptei cugetări și o tulburare și răpire a judecății cele sănătoase. Pentru aceea, cu dreptate se poate numi beat nu numai cel ce toarnă în sine vin mult, ci și cel

ce hrâne^ote înlăuntrul său vreo patimă nesilnică. De pildă, cel ce este aprins de poftă către o muiere străină ^oi umblă după fetele cele stricate, acela este beat; precum cel îmbătat de mult vin aruncă vorbe necuviincioase ^oi nu mai poate să vadă drept, a^oa ^oi cel îmbătat de patimile cele necurate nu poate scoate nici un cuvânt sănătos, ci numai vorbe de ru^oine, pierzătoare ^oi necuviincioase; ^oi el încă nu mai vede drept ^oi este orb în toate lucrurile. Pretutindeni vede el pe muierea pe care el poftē^ote a o necinsti ^oi oriunde s-ar afla el, în societate sau la ospă^ș, de ar vorbi cu dânsul mii, el pe to^și nu-i aude, căci gândirea lui este a^șintită la acea muiere, ^oi el î^oi imaginează păcatul. Toate îi stârnesc presupusul ^oi frica ^oi este ca o fiară prinsă în cursă, plin de o pătima^oă nelini^ote.

Tot a^oa ^oi mâniosul este un be^șiv. ^ai lui i se umflă fa^șa ^oi glasul lui este silnic, ochii lui sângerează, judecata i se întunecă, pătrunderea se împilează, limba îi tremură, ochii i se învârtesc, urechile lui nu aud bine, căci mânia apasă creierii lui mai cumplit decât be^șia ^oi ridică în sufletul lui o furtună ^oi o vijelie care nu voiesc a se domoli.

Însă dacă desfrânatul ^oi mâniosul sunt ni^ote be^șivi, apoi cu atât mai vârtos este be^șivul ^oi smintitul cel fără Dumnezeu, care nici odinioară nu voie^ote a se îndrepta ^oi este mai ticălos decât un desfrânat ^oi decât un ie^oit din minte, când se pare că nu simte boala sa; căci tocmai a^oa se întâmplă la

beție, că cineva nu mai bagă în seamă purtarea sa cealaltă rușinoasă.

Noi am amintit mai sus cuvintele Apostolului Pavel către Efeseni: „Nu vă îmbătați de vin, întru care este desfrânare”; dar el mai adaugă la aceasta: „ci vă umpleți de Duhul Sfânt” (Efeseni 5, 18). Aceasta este o beție nobilă, smerită! Umple sufletul tău de Duhul Sfânt ca să nu te umpli de beție. Dăruie-te duhul tău și gândurile tale mai dinaintea Duhului Sfânt, pentru ca acea prihană rușinoasă să nu găsească la tine loc. De aceea Apostolul n-a zis: „Să fiți părtași Duhului Sfânt”, ci „să vă umpleți de Duhul Sfânt”, adică umple duhul tău ca pe un pahar, până la margine, cu Duhul cel Sfânt, cu psalmi, cu cântece și cântări duhovnicești, pentru ca diavolul acolo să nu se mai poată îndulci cu nimic altceva.

Cu această beție, iubitorilor, să ne îmbățăm, iar de cealaltă să ne înfrânăm, fiindcă duce omenirea la rușine.

Cuvânt de învățătură al Sfântului Ioan Gură de Aur despre beție*

Iată eu, iubiiților, dau adeseori învățătură, nădăjduind că voi opri pe cineva de la deprinderea cea rea a beției, dar, ^oi aici se întâmplă tocmai dimpotrivă. ^ai mă doare că învățătura se dă în zadar. Că ^oi plugarul, dacă seamănă, ^oi pământul nu-^oi dă roada, apoi tare se mârșne^ote; iar eu, încă ^oi mai mult mă întristez; plugarul, adică, pentru trupe^oti osteneli, iar eu, pentru cele suflete^oti. Cu cât este mai mare sufletul decât trupul, cu atât ^oi această suferință mai mare este, că trupurile noastre, ale tuturor, sunt muritoare, iar sufletele sunt fără de moarte. Drept aceea, de suflete să avem mai multă grijă, că, cel ce trupul ^oi iube^ote mai mult decât sufletul ^oi lumea aceasta, mai mult decât pe Dumnezeu, ticălos este ^oi blestemat. Că idolii nu pot să facă nici bine, nici rău, iar bețivul, toată răutatea o face. ^ai, dacă unul ca acesta nu se va lăsa de beția cea rea, se va osândi împreună cu slujitorii de idoli. Că n-a oprit Dumnezeu a mânca ^oi a bea cu rânduială, după lege, ci beția o opre^ote, căci cel beat, de va face ceva rău, nici nu ^otie ce a făcut. Iar cel treaz, de va face vreun păcat, se căie^ote de el. Pentru că zice Scriptura: „Bețivii ^oi desfrânații nu vor mo^oteni

---

* Fragment extras din *Proloagele*, vol. II, Ed. Buna-Vestire, Bacău, 1995, p. 830.

împărăția lui Dumnezeu” (Gal. 5, 21). Băutura cea multă, pușină minte lasă. La beșie, toată răutatea se săvârșește, că băutura cu măsură dă sănătate, iar cea fără de măsură, pierzare sufletului îi face. De aceasta dar, să ne izbăvească pe noi Domnul cu al Său dar și cu iubirea Sa de oameni. A Căruia este slava, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

CUPRINS

Învăpătură către tot cre ^o tinul despre păcatul beþiei	3
Cuvânt al Sfântului Antioh despre beþie	6
Cuvânt al Sfântului Vasile despre beþie	8
Despre post ^o i rugăciune ^o i împotriva celor ce trăiesc în desfătări ^o i se îmbată	10
Cuvânt despre Înviere ^o i contra beþiei	17
Cuvânt la Duminica a 26-a după Cincizecime	26
Cuvânt de învăpătură al Sfântului Ioan Gură de Aur despre beþie	32

„Nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu”.

(I Cor. 6, 10)